

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **SDS EXMOST spol. s r. o.,** se sídlem Údolní 413/66, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže,** se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Statutární město Přerov,** se sídlem Bratrská 34, Přerov, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 2. 2012, č. j. 62 Af 47/2010 – 53,

takto:

I. Kasační stížnosti **se zamítají.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalovaný Úřad pro ochranu hospodářské soutěže a osoba zúčastněná na řízení Statutární město Přerov domáhají u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 2. 2012, č. j. 62 Af 47/2010 – 53, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 21. 7. 2010, č. j. ÚOHS-R53/2010/VZ-10705/2010/310/ASc, kterým byl zamítnut rozklad žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2010, č. j. ÚOHS-S305,306/2009/VZ-16120/2009/540/PVé, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím žalovaného bylo podle ust. § 118 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném do 31. 12. 2009 (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), zastaveno řízení o návrzích žalobkyně a společnosti FIRESTA – Fišer, rekonstrukce, stavby, a. s. na přezkoumání úkonů zadavatele ve věci veřejné zakázky „Tyršův most v Přerově“.

Krajský soud v napadeném rozsudku nejprve shledal nedůvodnou námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a jeho předsedy. Z jejich odůvodnění je jednoznačně zřejmé, jak a z jakého důvodu o námitce netransparentnosti losování rozhodli, a nebylo nezbytně třeba, aby se vypořádávali s jednotlivými dílčími žalobními tvrzeními. Transparentnost má zajistit, aby zadávání veřejných zakázek probíhalo průhledným, právně korektním a předvídatelným způsobem. Losování, které je prováděno řádně a způsobem vylučujícím jakékoli pochybnosti, je dostatečně nediskriminační i transparentní. Zajištění toho, aby veškeré kroky prováděné v zadávacím řízení (a tedy i losování) nepůsobily netransparentně, je přitom vždy na zadavateli příslušné veřejné zakázky. V daném případě však zadavatel této povinnosti nedostál. Kombinace žalobkyní zmíněných skutečností, které losování provázely (tj. příprava losovacích kartiček před aktem losování, náramky na rukou losující a vysoká neprůhledná dřevěná losovací nádoba) způsobuje porušení zásady transparentnosti. Přestože se závěry, které žalobkyně z těchto skutečností dovozuje, pohybují na úrovni nijak neprokázaných domněnek, je kombinace žalobkyní zmíněných okolností prvkem, který průběh losování činí nekontrolovatelným a nečitelným, a způsobuje tak porušení zásady transparentnosti. Pokud byly losovací kartičky připravovány mimo jakoukoli kontrolu notáře či zástupců zájemců, nebyla vyloučena možnost kartičky upravit způsobem, na nějž poukazuje žalobkyně. Jestliže pak ve spojení s touto skutečností probíhalo losování z neprůhledné vysoké dřevěné, k magnetickým silám netečné nádoby a losující měla na rukou kovové náramky (tyto skutečnosti žalovaný nijak nezpochybnil a soud je tak považuje mezi účastníky za nesporné), může celkový průběh losování skutečně navozovat dojem, že losování neprobíhá řádně a férově. Reálná možnost, že nebylo losováno, nýbrž že byly z nádoby vytahovány prostřednictvím magnetů na náramcích losující osoby kartičky, jež byly předem napuštěny kovovým roztokem, nemůže být zcela vyloučena. Není podstatné, zda tomu tak bylo či nikoli, ale právě taková pochybnost o řádnosti a férovosti losování, která vyvstane na základě určitých indicií, je postačující k závěru o porušení zásady transparentnosti. Nic přitom nebránilo tomu, aby byly losovací kartičky připravovány až bezprostředně před losováním a v přítomnosti notáře a zástupců zájemců, aby si losující osoba před losováním náramky sundala a aby bylo případně losováno z průhledné losovací nádoby. Možným námitkám, že by průběh losování mohla losující osoba ovlivnit pohledem do průhledné nádoby, lze předejít tím, že nebudou losovací kartičky toliko přeloženy, ale budou vloženy do neprůhledných obálek či schránek. Není podstatné, že o průběhu losování byl vyhotoven notářský zápis, neboť zmíněné pochybnosti tento zápis nijak nevyvrací. Ani přítomnost notáře nezaručí vždy transparentnost losování. Závěr o porušení zásady transparentnosti nemůže zvrátit ani skutečnost, že se losování zúčastnili zástupci zájemců, a že tito proti způsobu losování nijak nebrojili. Flexibilita pojmu transparentnosti předpokládá svůj vývoj právě v závislosti na proměňujících se protizákonných praktikách narušujících hodnoty chráněné právem veřejných zakázek. Je tedy třeba s ohledem na vývoj technologií přiměřeně aplikovat a vykládat i zásadu transparentnosti. Způsob losování, který by byl před několika lety považován za řádný a férový a tedy transparentní, nelze za transparentní považovat v době, kdy lze reálně losování prováděné takovým způsobem ovlivňovat. K takovému závěru je třeba dojít tím spíše, pokud je zásada transparentnosti aplikována na akt losování, který je ze své povahy nepřezkoumatelný.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podali žalovaný [dále jen „stěžovatel a)“] a osoba zúčastněná na řízení [dále jen „stěžovatel b)“] v zákonné lhůtě kasační stížnosti, které výslovně opřeli o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Stěžovatel a) ve své kasační stížnosti namítl, že závěry krajského soudu jsou spekulativní a nemají oporu v provedeném dokazování. Aplikace závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2010, sp. zn. 1 Afs 45/2010, není v projednávaném případě na místě. V kauze tzv. karlovarské losovačky byla prokázána při losování manipulace. Šetřený případ však má skutkové okolnosti odlišné – z notářského zápisu neplyne, že by proti úkonu losování, ani proti jeho přípravě podal kterýkoliv z přítomných uchazečů námitky. *Ad absurdum* by optikou argumentace soudu bylo možné v opačném smyslu tvrdit, že pokud by byla losovací nádoba kovová, mohlo by dojít k tomu, že by mohly být napuštěny lístky s čísly nevhodných uchazečů tak, aby zůstaly přilepeny ke dnu a stěnám, a mohly být vylosovány pouze lístky neupravené. Žalobkyně i soud přiznávají spekulativnost vlastních tvrzení, přičemž však neváhají na nich vystavět argumentaci, která nemůže obstát. Soud neváhá jít tak daleko, že uvádí doporučený způsob losování. Ve spekulativní rovině by se však dalo vykonstruovat mnoho způsobů, jak teoreticky i tento způsob losování označit za neférový a netransparentní. Stěžovatel a) proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Stěžovatel b) ve své kasační stížnosti namítl, že jako zadavatel splnil všechny zákonné podmínky a losování probíhalo řádně, nediskriminačně a transparentně. Aby zaručil co největší objektivitu losování, byli při něm přítomni jak notář, tak zástupci všech zájemců. Krajský soud nesprávně posuzoval věc se zřetelem na právní větu vyslovenou v případě tzv. karlovarské losovačky. V něm totiž došlo ke zcela zřejmému porušení zásady transparentnosti. V posuzovaném případě je naproti tomu evidentní, že proběhlo řádné losování, nikoliv „hledání“ kartiček. Pokud v průběhu losování nikdo z přítomných nezaznamenal žádnou okolnost, která by mohla ovlivnit výsledek losování, pak způsob losování nevzbudil žádnou pochybnost a se všemi uchazeči bylo zacházeno stejně. Domněnky, které soud bere v úvahu, jsou nepodložené a spíše fantastní. Všichni přítomní měli možnost vidět kartičky i osudí. Krajský soud se nezabýval otázkou ověření, zda losující osoba opravdu měla na rukou náramek s přívěšky, které měly obsahovat magnety. Pokud by jej měla, bylo by pro ni obtížné před očima všech přítomných od sebe nepozorovaně oddělit napuštěné kartičky přitažené k náramku, aby jednu vylosovala a ostatní vhodila zpět. Výběr losující osoby nemohl zadavatel nijak ovlivnit a v okamžiku losování jeho zástupcům nemohly dojít žádné souvislosti, díky nimž mohlo být losování zmanipulované. Za neférové je třeba považovat jednání neúspěšných uchazečů hledajících způsob, jak zpochybnit řádně proběhnuvší losování. Pokud by se ve světle těchto pochybností postupovalo při každém losování, byla by narušena důvěra mezi zadavateli a soutěžícími. Stěžovatel b) proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu ve výroku I., a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu projednání a rozhodnutí.

Žalobkyně se ke kasačním stížnostem nevyjádřila.

Stěžovatel a) se ve svém dalším vyjádření ztotožnil s tvrzeními stěžovatele b) obsaženými v jeho kasační stížnosti a zopakoval některé z argumentů, které uvedl ve své kasační stížnosti. Stejně tak stěžovatel b) se ve svém doplňujícím vyjádření ztotožnil s obsahem kasační stížnosti stěžovatele a).

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnili stěžovatelé v podaných kasačních stížnostech, a dospěl k závěru, že kasační stížnosti nejsou opodstatněné.

Nejprve bylo nutné zabývat se námitkou, kterou uplatnil stěžovatel b), že krajský soud vyšel z tvrzení žalobkyně, aniž by ověřoval, zda losující osoba opravdu měla na rukou náramek s přívěšky, které měly obsahovat magnety. Krajský soud tedy měl pochybit tím, že vzal za prokázané tvrzení žalobkyně, aniž by k jeho prokázání prováděl dokazování. Tato námitka je však nedůvodná.

Správní soudy v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Základním podkladem pro rozhodnutí je proto především obsah správního spisu. Uvedené ovšem nebrání účastníkům řízení navrhnout před soudem provedení dalších důkazů nebo učinit určitou skutečnost nespornou a tím dokazování této skutečnosti nahradit. Institut nesporných skutkových okolností nachází svou oporu v ust. § 120 odst. 4 o. s. ř., které se na základě ust. § 64 s. ř. s. užije i v soudním řízení správním. Podle uvedeného ustanovení může soud vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků, čímž je šetřena hospodárnost soudního řízení.

Krajský soud ve svém rozsudku na straně 8 (odst. 1) výslovně uvedl, že skutečnosti, že losování probíhalo z neprůhledné vysoké dřevěné nádoby a losující měla na rukou kovové náramky, považuje mezi účastníky za nesporné. Tento závěr krajského soudu má přitom oporu v soudním spise. Pokud jde o to, že losující měla mít na rukou kovové náramky, žalobkyně tuto skutečnost v žalobě na straně 5 (odst. 5) jednoznačně tvrdila. Stěžovatel a) pak jakožto druhý účastník řízení o žalobě (žalovaný) ve svém vyjádření k žalobě na straně 3 (odst. 3) uvedl následující: „*Ani skutečnost, že losovací osoba měla při losování na rukou náramky, nemůže být vyhodnocena jako prostředek možné manipulace.*“ Stěžovatel a) tedy akceptoval skutečnost, že losující osoba měla na rukou náramky, a pouze namítl, že ani tato skutečnost nemůže být považována za prostředek manipulace. Tvrzení žalobkyně nijak nezpochybnil, přinejmenším užitím podmiňovacího způsobu, a naopak z něj vycházel jako ze skutečnosti, kterou považuje za danou. Za této situace krajský soud správně poznamenal, že tato skutečnost je mezi účastníky nesporná. Byl proto oprávněn při posouzení věci vycházet z toho, že losující osoba měla na rukou náramky s přívěšky. Shodná tvrzení účastníků sice nevylučují, aby soud podrobil určitou skutkovou otázku dokazování, nicméně o žalobkyní tvrzených skutečnostech nevyvstaly žádné pochybnosti. Ani stěžovatel b), který se jako osoba zúčastněná na řízení o žalobě mohl k tvrzením žalobkyně vyjádřit a zpochybnit je, v tomto směru nic nenamítl. Nutno podotknout, že podle obsahu předloženého správního spisu nebyla ani v předcházejícím správním řízení tvrzení žalobkyně nikým zpochybňována, a to opět ani stěžovatelem b), který se k návrhu žalobkyně na přezkoumání úkonů zadavatele vyjádřil.

Oba stěžovatelé dále ve shodě namítají, že krajský soud nesprávně vyložil pojem „transparentnost“ a vystavěl své závěry na nepodložených domněnkách o možné manipulaci. Ani tato námitka není důvodná.

Podle § 6 zákona o veřejných zakázkách je zadavatel povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.

Výkladem pojmu transparentnost se již podrobně zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 15. 9. 2010, č. j. 1 Afs 45/2010 - 159 (č. 2189/2011 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz). Svůj výklad opřel mimo jiné o judikaturu Soudního dvora (zejména rozsudky ve věcech C-324/98, *Telaustria Verlags GmbH a Telefonadress GmbH proti Telekom Austria AG*, Sb. rozh. s. I-10745, bod 62; a C-324/07, *Coditel Brabant SA proti Commune d'Uccle a Région de Bruxelles-Capitale*, Sb. rozh. s. I-8457, bod 25). Uzavřel přitom, že „*podmínkou dodržení zásady transparentnosti je tedy průběh zadávacího řízení takovým způsobem, který se navenek jeví jako férový a řádný. Motivy jednotlivých osob participujících na výběru zájemců o veřejnou zakázku (ať již budou tyto motivy plně zákonné, dané pouhou neschopností navenek působit férově a řádně, event. nezákonné, nebo snad dokonce kriminální) jsou v tomto ohledu pro posouzení porušení zásady transparentnosti irelevantní. Porušení zásady transparentnosti nastává nezávisle na tom, zda se podaří prokázat konkrétní porušení některé konkrétní zákonné povinnosti. Tyto úvahy platí tím spíše v případě, kdy se přistoupí k losování, protože losování je úkon ze své povahy nepřezkoumatelný.*“

Není přitom důvod se od výše uvedené interpretace v projednávané věci odchýlit. Transparentnost všech kroků zadavatele je základním požadavkem kladeným na průběh zadávání veřejných zakázek. Jak přitom poukázal také krajský soud, obsah tohoto pojmu se může měnit v závislosti na proměňujících se protizákonných praktikách narušujících hodnoty chráněné právem veřejných zakázek. Právě vývoj těchto praktik přitom jednoznačně musí vést k závěru, že i pochybení, která dříve nebyla vnímána jako dostatečně relevantní narušení čitelnosti kroků zadavatele, budou nyní vnímána jako natolik zásadní, že v nich bude spatřováno porušení zásady transparentnosti.

Odkaz na citovaný judikát ze strany krajského soudu, co do interpretace zákonného pojmu „transparentnost“, byl zcela případný. Je nutno odmítnout námitky stěžovatelů, že jeho užití bylo v daném případě nevhodné. Z obsahu kasačních stížností lze však dovodit, že stěžovatelé ve své podstatě nebrojí proti samotnému odkazu na uvedený judikát, nýbrž proti závěrům, které krajský soud učinil na základě tohoto výkladu, po jeho aplikaci na nyní projednávaný případ.

K tomu Nejvyšší správní soud předesílá, že posouzení transparentnosti losování v žádném případě nespočívá v dokazování, zda došlo při losování k manipulaci či nikoliv. Pro porušení zásady transparentnosti postačí, že okolnosti případu vzbuzují odůvodněnou pochybnost o férovosti průběhu losování. K tomu může dojít i v případě, že k žádné manipulaci nedošlo. Jak poukázal Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku, pochybnosti mohou vzejít i z pouhé neschopnosti působit navenek při losování férově.

Jelikož žalobkyní tvrzené skutečnosti byly mezi účastníky nesporné, lze vést v daném případě pouze spor o tom, zda tyto skutečnosti skutečně vzbuzují důvodné, objektivně vnímané pochybnosti o férovosti a řádnosti losování.

V projednávané věci krajský soud vycházel z následujícího skutkového stavu: Losovací kartičky byly připravovány mimo kontrolu notáře či zástupců zájemců, losování probíhalo z neprůhledné vysoké dřevěné nádoby a losující měla na rukou kovové náramky.

Také Nejvyšší správní soud shledává v kombinaci uvedených skutečností významné pochybnosti o transparentnosti průběhu losování. Již samotná příprava losovacích kartiček mimo kontrolu notáře či zástupců zájemců vzbuzuje zásadní pochyby. V kombinaci s tím, že losující osoba měla na rukou kovové náramky a že losování probíhalo z vysoké dřevěné (tedy k magnetickým silám netečné) neprůhledné nádoby, pak otevírá prostor pro domněnku, kterou vznesla žalobkyně. Tato domněnka spočívá v možnosti, že losující osoba mohla mít v náramcích s přívěšky magnety, losovací kartičky byly napuštěny roztokem s mikročástečkami kovu a tímto způsobem mohlo být losování ovlivněno. S ohledem na popsané skutkové okolnosti přitom nelze takovou domněnku vyloučit. Je však nutno zdůraznit, že nikoliv sama možnost naplnění takové domněnky představuje porušení zásady transparentnosti, nýbrž v prvé řadě popsané skutkové okolnosti (způsob přípravy kartiček, výběr losovací nádoby a existence náramků na rukou losující). Je zcela na místě se ptát, proč byla zvolena příprava kartiček předem, proč bylo losováno z vysoké dřevěné neprůhledné nádoby a proč měla losující na rukou náramky. Nic totiž nebránilo tomu, aby byly losovací kartičky připravovány v přítomnosti notáře a zástupců zájemců, aby si losující osoba náramky sundala a bylo losováno i z průhledné nádoby (například způsobem, který předestírá krajský soud). Je zjevné, že skutečný průběh úkonů spojených s losováním v této věci (zejména příprava losovacích kartiček) byl mnohem méně čitelný a kontrolovatelný. Po zadavateli je přitom nutno požadovat, aby se vyvaroval podobných pochybení, které značně snižují průhlednost losování. Je totiž především na něm, aby zajistil transparentnost úkonů, které provádí on sám či jím pověřená osoba.

Úvaha o proveditelnosti žalobkyní předestřené možné manipulace, jakkoliv se může zdát stěžovatelům nepravděpodobná či fantaskní, slouží pouze k potvrzení či vyvrácení toho, zda zjištěná netransparentnost mohla či nemohla mít, byť jen teoreticky, vliv na výsledek losování. Pro učinění závěru, že losování bylo v daném případě netransparentní, proto nebylo zdaleka rozhodující, jakou možnost ovlivnění losování žalobkyně prezentovala.

Losování nelze považovat za netransparentní pouze z toho důvodu, že teoreticky existuje způsob, jak mohlo být ovlivněno. I přesto že celé losování proběhne transparentně, nelze zcela vyloučit možnost, že k určitému ovlivnění jeho výsledku dojde. V takovém případě by ovšem nemohlo být losování nezákonné pro porušení zásady transparentnosti, nýbrž jedině proto, že losování bylo skutečně ovlivněno, což by bylo nutné prokázat. Naopak, pokud by losování neproběhlo transparentně, došlo by k porušení § 6 zákona o veřejných zakázkách i za situace, kdy by snad bylo možné prokázat, že k žádnému ovlivnění výsledku losování nedošlo.

Výše uvedené závěry proto nemůže zvrátit ani tvrzení stěžovatele b), že by bylo pro losující obtížné vždy před vylosováním jednoho uchazeče oddělit od magnetů kartičky ostatních uchazečů taktéž napuštěné roztokem s mikročástečkami kovu. Případná obtížnost provedení manipulace nemůže mít vliv na posouzení transparentnosti losování. Obtížnost nebo naopak snadnost provedení popsané manipulace může být do značné míry dána použitou technologií a zkušeností a zručností losující osoby. V každém případě však byly v projednávané věci i přes případnou obtížnost ovlivnění losování dány výše zmíněné skutkové okolnosti a byly to právě ony, které ve své vzájemné kombinaci založily důvodné pochybnosti o férovosti losování. Navíc by k ovlivnění losování došlo například i tím, že by byla roztokem s mikročástečkami kovu napuštěna jediná kartička.

Skutečnost, že žádné pochybnosti o průběhu losování ani notář ani zástupci zájemců na místě nevznesli, může být snad jedině dokladem toho, že okolnosti, které transparentnost losování narušily, nebyly přímo do očí bijící. Nevznesením námitek přímo na místě však nelze upřít zájemcům o veřejnou zakázku právo, aby námitky uplatnili až po zralé úvaze. I když si totiž na místě podezřelých okolností mohou všimnout, teprve s odstupem času si mohou uvědomit, že tyto okolnosti mohly narušit férovost losování. Stejně tak si lze představit, že zájemci budou ochotni námitky vznášet až po důkladnějším seznámení se s právním rámcem zadávání veřejných zakázek.

Ani to, že žádnou pochybnost o transparentnosti průběhu losování neshledal přítomný notář, a proto do notářského zápisu žádné takové pochybnosti nevtělil, samo o sobě nemůže být důkazem toho, že losování bylo transparentní. Navíc přítomný notář v notářském zápise uvedl, že *„pracovník společnosti Allowance s.r.o. pan J. J. předem připravil kartičky s číselným označením 1-14 tak, jak byly uchazeči uvedeni v Seznamu doručených a přijatých žádostí o účast.*“ Přinejmenším přípravy kartiček předem si tedy přítomný notář zjevně všiml, pouze v ní nespatřoval narušení transparentnosti průběhu losování. Notářský zápis nicméně v tomto ohledu ani nemůže poskytovat závazné hodnocení skutkového stavu, pouze osvědčuje skutečnosti, kterým byl notář přítomen [viz § 79 zákona č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů].

Skutkový stav, tak jak byl zjištěn v řízení před krajským soudem, byl tímto soudem také správně vyhodnocen. V dalším řízení je žalovaný tímto hodnocením vázán, což jej však nezbavuje povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů).

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnosti jsou nedůvodné, a proto je zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé ve věci úspěch neměli, a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalobkyni pak podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že

žádný z účastníků (§ 105 odst. 1 s. ř. s.) nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. června 2012

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu